

Ζαι ἢ οἱ καρποὶ ὠρίμασαν, φθάνουσιν πολυάριθμοι, θέτουσι πανταχόσε σκοποὺς ἵνα τοὺς εἰδοποιήσωσι περὶ τοῦ ἐλαχίστου κινδύνου, καὶ τότε ἐπιχειροῦσι τὸν θερισμόν κανονικώτατα. Ἀμα ὥς τις φανῇ, ὁ σκοπὸς ἐκπέμπει ὀξείαν κραυγὴν καὶ πάντες ἀναχωροῦσιν. Εἶναι δὲ εἰς ἄκρον δύσκολον νὰ τοὺς προκαταλάβῃ τις διότι ἔχουσιν ὑπέμετρον ταχύτητα. Αἱ λεοπαρδάλεις καὶ οἱ πάνθηρες, λίαν νοσημευόμενοι τὸ κρέας των, εἰσὶν οἱ φοβερώτεροι ἐχθροὶ των, διότι ὡς αἱ γαλαί, καρδοκοῦσιν αὐτοὺς ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἐπιτίπτουσι κατ' αὐτῶν εἴτε κοιμωμένων εἴτε ἀπροσεκτούντων.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΑΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΟΥ

Α'. Ὁ Δοβρῦς.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἔζη παρὰ τὴν Βαρσοβίαν, εἰς μικρὸν τι χωρίον, χωρικὸς Γερμανὸς ὀνομαζόμενος Δοβρῦς. Καίτοι δὲ δὲν εἶχε κατὰστασιν ἀλλὰ μᾶλλον ἔπρεπε πολὺ νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ διατηρῇ τὴν πολυμελῆ οἰκογένειάν του, διήγεν ὅμως βίον εὐχάριστον καθότι ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἀπηντᾶτο ἐφηρμοσμένον τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο τοῦ Σολομῶντος λόγιον: «Καλλίτερον ξενισμὸς λαχάνων μετὰ ἀγάπης, παρὰ μόσχος σιτευτὸς μετὰ μίσους.»

Ἐν Πολωνίᾳ ὁ χειμὼν εἶναι πολὺ δρυμὺς καὶ πάντοτε οὗτος διὰ τὸν Δοβρῦν καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἦτο δύσκολος ἐποχὴ.

Ὁ Γερμανὸς χωρικὸς δὲν εἶχε φίλους πολλοὺς εἰς τὰ πλησιόχωρα ἐκεῖνα· τακτικῶς ὅμως ἕκαστον χειμῶνα ξένος τις ἐνεφανίζετο, ὁ ὅποιος ἐγίνετο πάντοτε μετὰ χαρᾶς δεκτός. Ἦτο δὲ ὁ ξένος ἐκεῖνος πολὺ σοβαρὸς, ἐφόρει μελανὸν πτέρινον ἐνδυμα, περιεπάτει με πολλὴν τάξιν, καὶ εἶχε μακρὰν τὴν ρίνα, φρόνησιν πολὺν, ὀφθαλμοὺς πτηνοῦ καὶ φωνὴν βαρεῖαν. Ἀμα αἱ χιόνες ἤρχίζον νὰ καλυπτοῦσι τὰ ὄρη ὁ ξένος ἤρχετο, καί, κρούων, ἐξήτει νὰ τῷ ἀνοιχθῇ εἰσόδος· ἤρχετο δὲ οὐχὶ ἀπὸ τὴν θύραν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ παράθυρον. Ἦτο δὲ οὗτος γέρων τις κόραξ, τὸν ὅποιον ὁ πάππος τοῦ Δοβρῦ εἶχε συλλάβει μικρὸν καὶ εἶχεν ἡμερώσει, καὶ ὅστις τὸ μὲν θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον διήγε ζωὴν ἐλευθέραν εἰς τὰ δάση, διεξάγων πόλεμον πρὸς τοὺς βατράχους καὶ τοὺς ποντικούς, τρώγων σκώληκας, παρευρισκόμενος εἰς τὰς συναθροίσεις ὄλων τῶν συναδέλφων του ἐν τῷ δάσει καὶ ἐπισκοπῶν τὴν χώραν ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν ὁ χειμὼν ἤρχετο μετέβαιναν εἰς Δοβρῦ τὴν οἰκίαν ὅπου κατὰ τὴν ἀπουσίαν του πάντοτε τὰ παιδιὰ ἐλάλουν περὶ αὐτοῦ καὶ ἐπεθύμουν τὴν ἐπ' ἀνόδόν του, ὄντα περιέργα νὰ μάθωσι ἂν ἀκόμη ἔζη, ἂν καὶ πάλιν θὰ περιπατῇ μετὰ τὸ σύνθηός του· βᾶδισμα, ἂν θὰ κάθηται πάλιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός των, ἂν θὰ διώκῃ τὴν γάταν καὶ πολλὰ ἄλλα ὅμοια, τὰ ὅποια φυσικῶς ἤρχοντο εἰς τῶν ἐξ παιδιῶν τὸν νοῦν ὅταν ὠμίλουν περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ πτηνοῦ των. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Δοβρῦς πολὺ θὰ ἐλυπεῖτο ἐὰν ὁ ξένος του δὲν ἐπαχέρευετο. Ἐπὶ 30 ἔτη οὐδὲ ἓνα χειμῶνα ἔλειψε· πάν-

τοτε συνεμερίζετο τὴν τύχην τῆς οἰκογενείας καὶ καλὴν καὶ κακὴν· καὶ οὐδεὶς ἦτο μάρτυς αὐτόπτης τῶν περιπετειῶν τῆς τοῦ Δοβρῦ οἰκίας, ὅσον ὁ κόραξ ἐκεῖνος, ὅστις ἀπὸ τὰς πρώτας τοῦ χειμῶνος ἡμέρας μέχρι τῆς ἀνοιξέως, ἔβλεπε πᾶσαν χαρὰν καὶ πᾶσαν θλίψιν, ὅσαι εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην ἤρχοντο.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀνοιξιν, φοβερὰ καταιγὶς εἶχε καταστρέψει τὰ δύο τρίτα τῆς ἐσοδείας· κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν περίστασιν καὶ ἡ ἀγέλας τοῦ Δοβρῦ εἶχε φονευθῇ, ὁ δὲ πτωχὸς χωρικὸς ἠναγκάσθη νὰ πώλῃσῃ τὸν ἀγρόν του διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀπολύτους τῆς οἰκογενείας του ἀνάγκας· πλὴν οὐδὲ διὰ τούτου ἡδυνήθη νὰ οἰκονομήσῃ τὰ πάντα, ὅθεν ἐβιάσθη νὰ δανισθῇ. Ἐκτοτε λοιπὸν τὰ κακὰ ἐπῆρχοντο ἀλλεπάλληλα, καὶ ἡμέραν τινα εἰς δανειστής, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου παρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δοβρῦ καὶ κατέσχε καὶ τὴν τελευταίαν ἀγελάδα, καὶ τὰ ζύγια, τὰ ὅποια εἶχε συνάξει διὰ τὸν χειμῶνα καὶ ἀκόμη καὶ τὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ κλίνας, ἀπειλῶν συνάμα ὅτι μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἂν δὲν πληρωθῇ, τὸν μὲν Δοβρῦν θὰ βάλλῃ εἰς φυλακὴν τὰ δὲ ἐναπολειπόμενα σκεῦη του θὰ πωλήσῃ ἅπαντα· εἰς μάτην ὁ δυστυχὴς χωρικὸς μετὰ τῆς συζύγου του ἀνεστένεαζεν, εἰς μάτην τὰ κατετρομασμένα τέκνα ἔκλαιον· ἡ λίθινος τοῦ δανειστοῦ των καρδιά δὲν συνεκινεῖτο. Τοιαύτη ἦτο ἡ τοῦ καλοῦ μας χωρικοῦ θέσις κατὰ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐπὶ τριακοστὴν πρώτην ἤδη φορὰν περιέμενε νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὸν παλαιὸν του φίλον τὸν κόρακα.

Β'. Ὁ κόραξ.

Ὁ κόραξ ἦλθεν! ὁ κόραξ! ἦλθεν ἐφώνησαν τὰ παιδιὰ τοῦ Δοβρῦ, τὴν ἐπομένην τῆς θλιβερᾶς ἡμέρας πρώτῃν, καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου των διεχύθη τόση χαρὰ, ὅση καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εὐτυχίας των. Πράγματι δὲ ὁ κόραξ ἐκάθητο ἐπὶ δένδρου πλησίον τῆς οἰκίας καθαρίζων τὸ ράμφος του, ὡς εἰ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ ὀρεκτικώτατον πρόγευμα. Τὸ ἔτος τοῦτο ἤργησεν ὀλίγον νὰ ἔλθῃ· τὰ δὲ παιδιὰ ἐφαντάζοντο πολλὰς ἱστορίας δι' αὐτόν.—Ἰσως, ἔλεγον, κακὸς τρόπος τις κυκηγὸς ἐφόνευσε τὸν καλὸν μας κόρακα—ἀλλ' ἡμπορεῖ καὶ νὰ ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πείναν, ἔλεγεν ἄλλο.—ὦ, ὄχι, παρετῆρει τρίτον, ἂν δὲν εὗρισκεν ἄλλου φαγητόν θὰ ἤρχετο εἰς ἡμᾶς· ἰσως τὸν συνέλαβον καὶ μᾶς τὸν ἐφυλάκισαν εἰς κανὲν κλωβίον! Πλὴν ἤδη ὁ κόραξ ἐκάθητο ἐξω τοῦ παραθύρου, κτυπῶν τὰς πτέρυγας του καὶ κροῶν ἀνυπομονῶς ὡς εἰ μὴ εἶχε καιρὸν νὰ χάνῃ.—Ἐλθέ λοιπὸν, ἐκραῖεν ὁ Δοβρῦ, ἀνοίγων τὸ παράθυρον· ἐλθέ καὶ κάθησε μεθ' ἡμῶν· εἴμεθα τόσον πτωχοὶ ὅσον σὺ, καὶ πάντες μᾶς ἐγκατέλειπον· ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν ἔχωμεν θέλομεν τὸ μοιρασθῇ μετὰ σοῦ. Εἰσελθε, πιστὲ σύντροφε, ἡμεῖς πάντοτε σὲ ἀγαπῶμεν. Τίς γινώσκει ἐπὶ πόσον καιρὸν θὰ ἡμεθα εἰσέτι ἐνταῦθα ὁμοῦ; Ἐὰν ἀναχωρήσωμεν πρέπει καὶ σὺ ν' ἀναχωρήσῃς μεθ' ἡμῶν· ἐπειδὴ ἐδῶ ποῖος σὲ γνωρίζει; Τότε ὁ κόραξ εἰσῆλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ὁ δὲ Δοβρὺς ἤρχισε νὰ τὸν θωπεύῃ, ἀλλ' ἀναστενάζων καὶ χωρὶς νὰ δύνηται νὰ προσθέσῃ περιπλέον τι. Τὸ πτηνὸν ὁμῶς θεωρῆσαν περὶ αὐτοῦ ἠτένισε πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκάστου μὲ τόσῃν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔκφρασιν ὥστε ἔλεγε «Διατί ἀναστενάζετε, καὶ διατί εἶσθε τόσοι λυπημένοι;» τότε ἤρχισε νὰ κράζῃ θλιβερῶς ὡς εἰ ἐπροσπάθει νὰ κλαύσῃ μετὰ τῶν περὶ αὐτὸ κλαιόντων. Τὰ παιδιά ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἄρτον, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ· προσεπάθησαν νὰ τρέξωσι μετ' αὐτοῦ ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐκινεῖτο. Τότε ἐσήκωσε τὰς πτέρυγας τοῦ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ παραθύρον· ἐνόησαν λοιπὸν ὅτι ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ καὶ ὁ Δοβρὺς ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ὁ κόραξ ἐξῆλθε.

— Δὲν εἶναι πλέον εὐτυχὴς μαζί μας· δὲν ἐφάνη εὐχαριστημένος καὶ οὔτε ἔφαγεν, εἶπον τὰ παιδιά· ὁ κόραξ ἐν τούτοις πετάξας διὰ τοῦ παραθύρου ταχέως ἐγένετο ἄφαντος.

Γ'. Ἡ προσευχή.

Δύο μετὰ ταῦτα ἡμέρας, ὁ Δοβρὺς, καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς λύπης, στραφεὶς εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του.—Μαρία, παρεκάλεσα τοὺς δανειστάς μου ἀλλ' αὐτοὶ ἐφάνησαν ἀκαμπτοὶ εἰς τὰς παρακλήσεις μου· ζητοῦσι νὰ πωλήσωσι τὴν οἰκίαν μας καὶ νὰ πληρωθῶσι· πῶς λοιπὸν θὰ τελειώσῃ αὕτη ἡ ἐβδομάς ἀγνοῶ· ἐν τούτοις θὰ ἦναι καλὸν νὰ ἐτοιμασθῇς νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν οἰκίαν. Ἐμὲ ἴσως μὲ κλείσουν εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ τότε σὺ καὶ τὰ παιδιά θὰ βιασθῇτε νὰ ψωμοζητήτε ἀπὸ θύρας εἰς θύραν. Πλὴν μία εἰσέτι μᾶς ὑπολείπεται ὁδὸς, ὁδὸς βασιλική, ἡ ὁδὸς τῆς προσευχῆς, καὶ εἰς ταύτην ἂς εἰσέλθωμεν μὲ ὅλα τὰ δυνατά μας». Ταῦτα δὲ λέγων διεκόπτετο ἀπὸ στεναγμῶν, δι' ὃ καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν τοῖχον, ἀφῆκε τέλος τὰ δάκρυά του νὰ ρεῦσωσιν ἐλευθέρως.

Ἐνῷ δὲ ὁ Δοβρὺς εὗρισκεν ἀνακούφισιν τινα οὕτως εἰς τὰ δάκρυα, καὶ τὰ παιδιά του καὶ ἡ σύζυγός του ἔκλαιον πικρῶς, αἶφνης ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας ἠκούσθη σημαίνων ὁ κώδων. Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ. Τότε, ὡς ὑπὸ ἐσωτερικῆς δυνάμεως βιαζόμενοι, ἐστράφησαν ὅλοι πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὕψωσαν τὰς πληγωμένας καρδίας των πρὸς τὸν μόνον δυνάμενον νὰ τὰς θεραπεύσῃ· ὅποιαν ἀνακούφισιν κατὰ τὴν προσευχὴν ἐκείνην ἐδοκίμασαν μόνον αὐτοὶ ἐγίνωσκον· πλὴν ὅτι ἀνεκουφίσθησαν μαρτυρεῖ ὁ ἐξῆς ὕμνος, τὸν ὅποιον ὁ Δοβρὺς ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

Ἐμπιστεύου τὰς μερίμνας πᾶσαν θλίψιν ἑμπιστεύου
Εἰς τὴν ἄγρυπνον φροντίδα τοῦ Ὑψίστου τοῦ Δικαίου,
ὅστις ὀδηγεῖ τὰ νέφη καὶ ἀνέμων καταγίδια,
Τὰ δὲ διαθήματά σου καὶ σὲ θέτει ὑπ' αἰγίδα.

Σπανίως ὁ τοῖς Γερμανοῖς ἀγαπητὸς οὗτος ὕμνος ἐψάλλη μετὰ τοσαύτης ζέσεως, μεθ' ὅσης τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸν οἶκον τοῦ Δοβρῦ. Δάκρυα πολλὰ ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων, ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθη ἡ ψαλμωδία, ἥτις ἐτελεύτησε διὰ τῶν ἐξῆς:

Σὺ γινώσκεις τὰς καρδίας, Σὺ τὰ ἔγκατά μας βλέπεις·
Κύριε, τὸ τρέμον γόνυ στήριξον, Σὺ πάντα τρέπεις!
Κ' ἐν ζωῇ καὶ ἐν θανάτῳ εἶδε τὴν ἀληθείαν σου
Νὰ δηλώμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν θεῖαν μερίμναν σου.

Μόλις ὁ τελευταῖος στίχος ἐψάλλη καὶ κτύπος τις ἀκουσθεὶς εἰς τὸ παράθυρον ἐπέσυρε τὴν προτοχὴν ὧλων. Ἦτο ὁ κόραξ, ὅστις ἐκτύπα διὰ νὰ τῷ ἀνοίξωσιν. Ἀφοῦ ἤνοιξαν ἐπέταξεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κενῆς τραπέζης καὶ ἀκολουθῶς διηυθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Δοβρὺν. Ἐλθὼν πολὺ πλησίον ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ λάμπον τι ἀντικείμενον καὶ ἤρχισε νὰ κράζῃ δυνατὰ, νὰ κτυπᾷ τὰς πτέρυγας τοῦ καὶ νὰ τρίβῃ τὸ ῥάμφος τοῦ ἐπὶ τοῦ φορέματος τοῦ Δοβρῦ, ὅστις ἔμεινεν ἐκπεπληγμένος ἢ μᾶλλον ἐνόμιζεν ὅτι ἐγίνετο παίγιον ἀπατηλοῦ τινος ὄνειρου, βλέπων πολυτιμώτατον δακτυλίδιον εἰς τὴν χεῖρά του. Τὰ παιδιά ἐσπευσαν πρὸς τὸν πατέρα των καὶ μετὰ θυμασμοῦ ἔβλεπον τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο κόσμημα, τοῦ ὁποίου βεβαίως ἠγνόουν τὴν ἀξίαν.

— Ἐὰν τὸ δακτυλίδιον τοῦτο ἀξίζει ἑκατὸν τάλληρα, εἶπε κατ' αὐτὸν ὁ Δοβρὺς, τότε ἡ οἰκογένειά μου ἐτώθη, καὶ θέλομεν οἰκονομηθῇ μέχρι τῆς ἐπομένης ἀνοίξεως. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν σύζυγόν του, Μαρία, εἶπε, τοῦτο εἶναι πραγματικὴ βοήθεια· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον.

Τὰ παιδιά δὲν ἤργησαν νὰ ἰδῶσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πατρὸς των τὴν ἀλλαγὴν τῆς οἰκτρᾶς των θέσεως. Ἡ δὲ μήτηρ τρέξασα ἔφερε τεμάχιον ἄρτου καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸ πτηνὸν θέλουσα ν' ἀνταμοίψῃ τὴν ἀγάπην τοῦ με ἀγάπην· ὁ δὲ κόραξ τότε δὲν τὸ ἠρνήθη ὅπως πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔπραξε.

Πλὴν ἐνῷ τὰ παιδιά ἔπαιζον μὲ τὸ ἀγαπητὸν πτηνὸν των καὶ ἡ Μαρία ἀφῆθη εἰς ὄνειροπολήσεις τερπνάς, στοχασμὸς θλιβερός ἀνέβη εἰς τοῦ Δοβρῦ τὴν καρδίαν. Τὸ δακτυλίδιον ἐκεῖνο ἦτο κλεμμένον· ἐὰν τὸ ἔβλεπον εἰς χεῖράς του βεβαίως ἤθελον τὸν τιμωρῆσαι· διότι τίς ἐπίστρευν ὅτι τὸ πτηνὸν τὸ ἔφερεν εἰς αὐτόν; Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τὸ εὗρισκον εἰς χεῖράς του τὸ δακτυλίδιον δὲν ἦτο ἰδικόν του· λοιπὸν νὰ βαρύνῃ τὴν συνειδήσιν τοῦ με πρᾶγμα κλεμμένον; ἢ μήπως ὁ κλεπταποδόχος δὲν εὕρισκεται εἰς τὴν αὐτὴν μετὸν κλέπτῃν κατηγορίαν; Πλὴν τίς ἦτο ὁ κύριος τοῦ δακτυλιδίου; Στραφεὶς τότε πρὸς τὸ πτηνόν:

— Βρὲ γεροκόρακα, τῷ εἶπεν, ἀπὸ ποῦ ἔκλεψες τὸ δακτυλίδιον αὐτό; μήπως θέλεις νὰ μοῦ παίξῃς καὶ σὺ καμμίαν...; Ἀλλ' ὁ κόραξ, ὡς ὅλοι οἱ κόρακες, καὶ ὑπάρχουσι παρὰ πολλοί, μάλιστα ἀπτέρωτοι, εἶχε πολὺ ἐλαστικὴν τὴν συνειδήσιν του καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους τοῦ φίλου του. Κράπ, κράπ, ἦτο ἡ μὴν του ἀπάντησις, ἥτις ἐφαίνετο σημαίνουσα «Κράτει το, κράτει το· τί σὲ μέλει πόθεν ἦλθε;»

— Μαρία, εἶπε τότε ὁ Δοβρὺς στραφεὶς πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὸ δακτυλίδιον εἶναι κλεμμένον καὶ θὰ κάμωμεν πολὺ καλὰ νὰ τὸ ἀποδώσωμεν. Ἄν ὁ Θεὸς ἠθέλησε δι' αὐτοῦ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, τοῦτο θὰ φανῇ. Ἀλλ' ἐὰν ἦναι μεθοδία τοῦ πονηροῦ καὶ ἡμεῖς τὸ κρατήσωμεν τότε πολὺ θὰ βλαφθώμεν.

Αἱ λέξεις αὗται ἔπρεσαν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικός. Λοιπὸν ἦσαν ἀπατηλαὶ αἱ πρὸ μικροῦ μειδιάσασαι πρὸς αὐτὴν ἐλπίδες! Λοιπὸν πρέπει

ν' αποχωρισθῇ τοῦ ἀγαπητοῦ της συζύγου, νὰ ἐξωσθῇ ἀπὸ τὴν οἰκίαν της, νὰ περιέρχεται γυμνὴ μὲ γυμνά καὶ πεινασμένα τέκνα ζητοῦσα ἄρτον ἀπὸ θύρας εἰς θύραν καὶ μὴ ἔχουσα πού τὴν κεφαλὴν κλίνει, καὶ ταῦτα ἐν μέσῳ χειμῶνος φρικτοῦ! Ἀλλὰ ἂν διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ δακτυλιδίου ἡ καταστροφή ἐπὶ τέρχεται φρικωτέρα; ...

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ στοχαῖμοι τῆς Μαρίας, οἵτινες δὲν διέφερον πολὺ ἀπὸ τοὺς τοῦ συζύγου της, ὅτε ἀπεφασίσθη τὴν μὲν νύκτα ἐκβιβῆναι ὡς ἀναπαυθῶσι, τὴν δὲ ἐπομένῃ νύκτι νὰ ζητήσωσι τοῦ δακτυλιδίου τὸν κύριον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁλόκληρον τὸ βάρος τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀποσταλειαῶν ἐκ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν εἰς τὰ διάφορα Κράτη τοῦ ταχυδρομικοῦ συνδέσμου κατὰ τὸ ἀπελθὸν ἔτος εἰσι 3,223,427 οὐγκίαι, ἐντύπου δὲ ὕλης καὶ δειγμάτων τὸ βάρος ἦν 13,308,887.

— Ἐν Λονδίῳ ὑπάρχουσι 50 μίλια ὁδῶν. Ἡ ἑκτασίς ἀμαξιτῶν ὁδῶν ἀνέρχεται εἰς 400,000 τετραγωνικ. μίλια.

— Οἱ ἄποροι ἐν Λονδίῳ ἀριθμοῦνται εἰς 84,160, ἐκ τούτων 41,228 ἐργάζονται εἰς ἐργοστάσια, οἱ δὲ λοιποὶ 42,936 ἐπαιτοῦσιν.

— Ἐν τῇ Ἀγγλικῇ στρατῷ εἰσὶν ἐν συνόλῳ 248 διδάσκαλοι πρωτοβάθμιοι, 186 δευτεροβάθμιοι καὶ 947 βοηθοὶ στρατιῶται.

— Κατὰ τὸ ἀπελθὸν ἔτος ὑπὲρ τὰ 68 ἑκατομ. δολλάρων ἠφανίσθησαν διὰ τῶν πυρκαϊῶν ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις. Ἐάν ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἐκείνης ἀνέρχεται εἰς 40 ἑκατομ., ἕκαστον ἄτομον ἀπώλεσεν 1,70 δολλαρίου.

— Οἱ ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ χριστιανοὶ ἀριθμοῦνται περὶ τὰ 4 ἑκατομμύρια ἢ τοὶ περὶ τοὺς τέσσαρτον ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀρμένιοι 2,030,000, Ἕλληνες 1,130,000, Ῥωμαιοκαθολικοὶ 730,000, Διαμαρτυρούμενοι 40,000.

— Κατὰ τὴν ἐν Παρίσις δημοσιευθεῖσαν στατιστικὴν τῇ 1876 συνολὸς ἡ ἑκτασίς τῶν σιδηροδρόμων τοῦ κόσμου ἀνέρχεται εἰς 181.864 μίλια, διαιρούμενα ὡς ἐξῆς: Εὐρώπη 89,129 μίλια, Ἀσία 7,628, Ἀφρική 1,450, Ἀμερικὴ μεσημβρινὴ καὶ νότιος 81,909, Αὐστραλία 1748. Κατὰ ἑξῆς ὅμως ἑγχειρίδιον ἡ συνολὸς ἑκτασίς εἶναι 194,836 μίλια.

— Ἐφ' ἡμῶν εἰδὲς ἐν Γαλλίᾳ. — Ἡ πρώτη ἐφημερίς ἐν Γαλλίᾳ ἐκδοθεῖσα ἦν ἡ Gazette, ἀναφανίστα τῷ 1631 ἢ τοὶ πρὸ 247 ἐτῶν. Κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Σπενδόνης ἐκυκλοφόρου ἐν Παρίσις 52 ἐφημερίδες. Τῷ 1633 ἐφάνη φύλλον ἐκδοτικῆς Bureau d' Adresses, περιέχων περὶ πού ὅσα καὶ σήμερον τὰ τοιαῦτα φύλλα περιέχουσι περὶ πωλήσεως ἢ ἐνοικιάσεως ἀκινήτων, ἐπίπλων κτλ. Τῷ 1672 ὁ Κομψὸς Ἑρμῆς ἔτυχε μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ διήρκεσε περὶ τὰ 100 ἔτη. Κατὰ κατάλογον γενόμενον τῇ διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Α' ἐκυκλοφόρου διαρκούσης τῆς βασιλείας τοῦ ἐν Παρίσις δύο Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἡ μὲν ἔχουσα 143 συνδρομητάς, ἡ δὲ 16 μόνον.

— Πίος ὁ Θ' ἀριθμεῖται ὁ 262ος πάπας. Τούτων 194 ἦσαν Ἴταλοι, 15 Γάλλοι, 13 Ἕλληνες, 8 Σύροι, 6 Γερμανοὶ, 5 Ἰσπανοί, 2 Ἀφρικανοί, 2 ἐκ Σαβοΐας, 2 ἐκ Δαλματίας καὶ ἀνά εἰς ἐξ Ἀγγλίας, Πορτογαλίας, Ὀλλανδίας, Σουηδίας καὶ Κρήτης.

Α. Γ. Σ. Ι. Σ

τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 7 τῆς Ἀθηναϊδὸς Αἰνιγματος.

Εἰς τὴν ὠραίαν φίλην μας

περπύην Ἀθηναῖδα

ἡμεταξὺ ἄλλων καὶ αἰνιγμα

πολὺ ὠραῖον εἶδα.

Τὸ αἰνιγμά σου μ' ἔβαλεν
σὲ μέγαν, φίλε, κόπο
καὶ πῶς τὸ εὖρον ἔπειτα
νὰ σοῦ εἰπῶ τὸν τρόπο....

Τὸν ἥλιο ἐπερίμενα
μὲ τὴ βρογχὴ ἀντάμα
νὰ ἰδῶ εἰ δὲ γεννήσουνε
νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ δάμα!

Κι' ἀπὸ ἡλθαν πῶς ἤθελα
καὶ ἔβλεπα τὰ νεῖρη,
ὁ πού ὁ ἥλιος τὰ γεννᾷ
καὶ ἡ βρογχὴ τὰ τρέφει.

Καὶ ταῖς βρονταῖς, ταῖς ἀστραπαῖς
κι' αὐτὸ τ' ἀστροπελέκι,
πού μ' ἔκλινε καὶ φόρεσα
μεταξὺ γελέκι.....

Κανένα ὅμως παραλὸ
ἴσταν τὸ δικό σας ἰδί
δὲν εἶδα, καὶ μὲ ζάλισε
τ' ὠραῖο σου παιγνίδι....

Καὶ ἀπελπίστηκα, καθὼς
σὲ πέλαιγο Τριήρης
πού χάση τὸ τιμόνι της,
ἀλλὰ, ἰδοὺ ἡ ΠΙΣ!

Ἰδοὺ τ' ἀκριβογέννητον
συμβόλαιον τὸ δεῖον!
τοῦ Φοίβου τὸ χρυσόμαλον
καὶ τῆς βρογχῆς παιδίον!

Κι' ἀμέσως ξεζαλίστικα
καὶ μύριζα τὰ κρινά
τὴν Ἰριδ' ἀπὸ ἔκοφα
καὶ ἔκαμα τὴν ΠΙΝΑ.—

Τὸ ἔλυσα καὶ πρόβλημα
κι' ἐγὼ προβάλλω ἤδη
διότι εἶναι ἐν ἀπολῶν
πλὴν νόστιμον παιγνίδι....

Εἰς δένδρον ἐκάθηντο τριάκοντα πτηνὰ κυνηγὸς τις δὲ πυροβολήσας ἐφόνευσε τέσσαρα, δεῖξόν μοι πόσα ἔμειναν;

Λύσεις Αἰνιγματος Γ.

Ἰρις—ῥίς—ῖς—ς.

Ἔλυσαν δὲ τοῦτο αἱ κκ. Μ. Α. Κωνσταντινίδου καὶ Ἐφ. Κ. Βασιλειάδου (Πειραιεύς) ὡς καὶ οἱ κκ. Ι. Α. Κρανιώτης, Ι. Α. Δουρουτῆς, Γεώργ. Μεσιδωνῆς (Καφαλληνία), Κ. Β. Τοπάλης (Κέρκυρα), Δ. Ῥωμαίδης, Ὁρέστης Κατσάρης, Δ. Κακλαμάνος, Ἐμ. Β. Παπακωνσταντῆς, Ι. Κ. Τζάθας (Ἰδρα).

Λύσεις Γρίφου 1.

Ἀρ—ετη—Σικυων—αδ—οικίαν—μισεῖν
ἀ' Ἀρετῆς οἰκίον ἀδικίαν μισεῖν.

Ἔλυσεν δ' αὐτὸν ὁ κ. Δ. Ῥωμαίδης καὶ Ι. Κ. Τζάθας.

Λύσεις Γρίφου 2.

ῥς—τ—ους—α—λιθοί—ς—φ—ηλους—ζ—ηλος—και—
φθ—ονος—δ—εν—οικοί.

«Εἰς τοὺς ἀληθεῖς φίλους ζῆλος καὶ φθόνος δὲν οἰκεῖ».

Ἔλυσαν δ' αὐτὸν οἱ κκ. Ι. Α. Κρανιώτης, ἡ κυρία Ἐρασμία Κάλκου, Ν. Α. Βαλάσκας, ἡ κυρία Ἐλένη Σ. Κόμβα Γεώργ. Ι. Δέσπος (ἰατρός) καὶ Γ. Α. Βαλαβάνης.